

tagen og til at bade paa Stranden nede under Klinten; Klinten er bevokset med Tjørn og Krat. Hvis den højtærede Justitsminister vil gaa en Aftentur med mig, naar Søndagen er forbi og det lakker mod Skumring, vil han langs hele Kyststrækningen under hver Busk nedenfor Klinten se enten Aftrædelsespladser eller Elskovslukafer, og ude paa selve Badestranden vil han se Madpapirer og Bajerflasker i ubegrænset Mængde, Cigaretæsker o. s. v., alt, hvad Almenheden kan efterlade sig til Minde om sit Besøg. Det vil han se, og han vil samtidig se, at der har været opslaaet Plakater om, at dette ikke maa finde Sted. Men det betyder ikke det fjerneste. Selvfølgelig, naar Ejeren har Hærdømmet over denne Strand og i paakommende Tilfælde kan sige: Nu stopper vi med Badningen, til Almenheden selv lærer at holde Justits — saa vil det uden Tvivl kunne hjælpe. Saa længe den private Ejer har Raadigheden, kan han gøre meget, ogsaa bl. a. forhindre de mest ublufærdige Scener i Badetiden. Naar jeg f. Eks. kommer kørende forbi med et Selskab og vil ud til mit Badehus, saa hænder det, at der rejser sig paa Kysten i Strandkanten et Dusin nøgne Mænd, træder an og hilser paa den forbipasserende Vogn. Jeg indrømmer, at jeg ikke i mindste Maade er snerpet paa det erotiske Omraade, men den højtærede Justitsminister, som jo er en saa omhyggelig Værner om Sædeligheden, vil vist give mig Ret i, at en saadan Adfærd nærmer sig til Krænkelser af Blufærdigheden og til at give offentlig Forargelse. Men hvorledes vil det gaa, naar Almenheden har *Ret* til at opholde sig her og til at bade? Saa er den private Ejer prisgivet. Saa skal han mobilisere Politiet, en alderstegen, svær og vanskelig bevægelig Politibetjent der paa Egnen; hvad skal han kunne udrette? Han er maaske endda engageret mange andre Steder. Og der er en gammel Skovfoged ude i Plantagen; hvad skal han kunne gøre? Det er den private Ejers Skovfoged; han kan intet nævneværdigt gøre. Nej, saa længe Almenheden ikke har nogen Ret, men kun Ønsker og Interesser, saa længe er det muligt at holde igen, saa længe er der Mulighed for, at Almenheden lidt efter lidt vil blive opdraget til Hensyntagen og til gode Manerer. Men i samme Øjeblik Almenheden faar Ret, kan den højtærede Justitsminister være forvisset om, at Resultaterne vil blive de modsatte.

Nu siges der i Lovforslaget uden Forbehold, at denne Adkomst for Almenheden

skal gælde alle Strandbredder. Maa jeg spørge den højtærede Justitsminister, om det ogsaa er Mening, at den skal gælde i Fjorde og Vige, ikke blot ude ved den aabne Kyst, men ogsaa inde i hver lille smal Fjord og Vig, hver lille sivbeegroet, lavvandet Vig, hvor Fuglene om Foraaet yngler, hvor de har Fred, hvor Insektiv, Planteliv og Blomsterliv udfolder sig frit og uhindret, hvor ingen tramper dem ned og ingen fortrædiger dem. Skal Almenheden ogsaa der have ubegrænset Færdelsesret og Opholdsret? Skal tankeløse Børn, samvittighedsløse unge Menesker, nysgerrige Damer have Lov til at færdes og forstyrre Naturens Fred paa privat Grund ved saadanne Vige? Er det Mening? Skal Kysten paa hver lille Ø i en saadan Vig eller Fjord — Øer har jo ogsaa Kyster — betragtes som Strandbred, hvor Offentligheden kan sejle over og ligge og opholde sig paa ubegrænset Tid og i ubegrænset Mængde? Jeg vil gerne vide det, for meget kunde jo tyde paa, at det er Mening, naar man ser hen til, at det i Lovforslaget foreslaas, at hvad der gælder for Strandbredder, kan ogsaa gælde for Søbredder, men det er altsaa noget, som dette Ufejlbare Kollegium af et Sogneraadmedlem, et Amsraadmedlem og en Herre, der egner sig til at være Dommer, skal bestemme. Jeg vil gerne have at vide, hvor store Søerne skal være, for at de kan betragtes som jævnt stillede med Havet. Hvis Søen er saa stor som 4 Mergelgrave tilsammen, er det saa en Sø i Lovforslagets Forstand? Gælder Bestemmelsen ogsaa for Moser? Gælder den for Skovmoser, og gælder den for Moser paa Enge? Og hvor er Grænsen mellem Mosestrækninger, Kær og Søer? Det skal dette Naturfredningsnævn afgøre suverænt, medens Ejeren intet har at sige! Formelt har han lidt at sige, men i Virkeligheden er det Naturfredningsnævnet, der har den fuldstændige Myndighed med Hensyn til dette Spørgsmaals Løsning. Ved saadanne Søer gælder naturligvis ganske de samme Hensyn for Fredning af Fugle-, Dyr- og Planteliv, som gælder ved Vige og Havbugter. Men ogsaa her synes den højtærede Regering i skøn Forstaaelse med Naturfredningsforeningen at ville være med til at rive ned med den ene Haand, hvad den anden Haand i andre Paragraffer søger at bygge op — selvfølgelig uden at der gives Ejeren nogen som helst Art af Erstatning. Det er klart, at hvor det drejer sig om smaa Søer, om smaa Kyststrækninger, hvor Ejerenes eget